

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA BISERICĂȘCĂ, ȘCOLARĂ, LITERARĂ ȘI ECONOMICĂ

ABONAMENTUL:

Pe un an 20 coroane.
Pe jumătate de an 10 coroane.

APARE ODATĂ ÎN SĂPTĂMÂNĂ:
DUMINECA.

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Arad, Strada EMINESCU Nr. 35.
Telefon pentru oraș și comitat Nr. 266.

Nr. 568/1920

Ioan,

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop al Aradului, Orăzii-Mari, Ienopolei și al Hălmagiului, precum și al părților adnexate din Bănatul-Timișan.

Iubitului cler și popor și iubiților deputați ai Sinodului nostru eparhial: dar și îndurare dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Isus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierescă!

Cu provocarea la §§-ii 89 și 90 din Statutul organic, convocăm Sinodul nostru eparhial ordinar al diecezei Aradului la biserica Noastră catedrală de aci pe

Dumineca Tomii, adică pe 5/18 Aprilie

a. c. oarele 9 dimineața, în care zi, după săvârșirea serviciului divin, va urmă deschiderea Sinodului în sala de gimnastică a Școlii noastre de fete.

Ceeace se aduce la cunoștința tuturor P. T. D. deputați spre știre și orientare. Arad la 18/31 Martie 1920.

Al tuturor binevoitor

Ioan J. Sapp m. p.
Episcopul Aradului.

Notă. Indatorați prin concluzul Nr. 44 al Sinodului eparhial din 1901, aducem la cunoștința Domnilor deputați sinodali, că nici un concediu nu se acordă fără de cuvenita motivare și dovadă a cererii de concediu, urmând a se procede în caz contrar întru toate conform ultimelor dispozițiuni din §. 59 al Regulamentului afacerilor interne.

Nr. 597/1920.

IOAN,

din îndurarea lui Dumnezeu, dreptcredinciosul Episcop al Aradului, Orăzii-Mari, Ienopolei și al Hălmagiului, precum și al părților adnexate din Bănatul-Timișan.

Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela D-zeu Tatăl și Domnul nostru Isus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierescă!

„Aceasta este ziua, carea a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întrânsa“.
B. 117 v. 24.

Iubiților creștini și fii sufletești!

Am petrecut cu evlavie și umilință zilele de tânguire din săptămâna patimilor Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos; am încheiat cu libov creștinesc și săptămânile sfântului și marelui post, și cu aceasta am mai plinit un an pascal din cursul călătoriei noastre pe marea viforoasă a ispitelor, ce o numim vieță.

În zorile dimineții de ieri am luat parte la ceremonialul de pomenire a punerii în mormânt a Mântuitorului nostru, și ne aducem aminte de tânguirea Preacuratei, care, la vremea sa stând în jurul mormântului de îngropare a preadulcelui ei fiu, suspină cu amar grăind: „O primăvară dulce, fiul meu preadulce, unde a apus frumseția ta“⁽¹⁾.

Au fost amare lacrimile și profund suspinul Preacuratei la vederea celor petrecute cu preadulcele ei fiu; adânci ca și totdeauna au fost și suspinele noastre la pomenirea acelor patimi, dar cu cât mai mare a fost durerea și suspinul, cu atât mai mare a fost și bucuria generală, când îngerul a strigat: „Bucură-te fecioară, bucură-te și iarăși zic bucură-te, că fiul tău a înviat a treia zi din mormânt“⁽²⁾, întru pomenirea cărui eveniment de neșpusă minune, biserica creștină a așezat sfânta sărbătoare de astăzi ca și praznic de biruință a luminei asupra întunecului, a dreptății dumnezeiești asupra nedreptății și tirăniei omului, spre semnul biruinței vieții asupra morții, a raiului asupra iadului și astfel spre semnul biruinții binelui asupra răului.

Iubiților creștini și fii sufletești!

Sfânta carte ne spune, și în cursul vieții ne încredințăm tot mai mult despre vecinicul adevăr că: „ *aici nu avem cetate stătătoare, ci căutăm pre ceea, ce va să vină*“⁽³⁾ deci suntem numai călători pe acest pământ.

Dar tocmai că călători am fost și călători suntem, tocmai că la plecarea în drumul acum parcurs, duhul meu a fost cu voi, că acest duh v'a însoțit și a fost cu voi părtaș la toate momentele de bucurie și durere, de cari am avut cu toții parte în cursul arhipăstoririi mele, tot cu voi împreună voiesc să petrec și acest mare praznic împărătesc, această mărită și sfântă zi, carea nu numai după cuvintele scripturii, ci și de după credința și convingerea noastră creștinească a fost și „*este ziua, carea a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întrânsa*“.

Tocmai de aceea, acum când, spre semnul prăznurii împreună cu voi, ochii inimii și cugetul minții mele stau iarăși față în față cu ochii minții și cu cugetul inimii voastre, o datorință ni-se impune și anume aceea: de a ne da seama de adevărul vecinic, că precum în natură există o lege generală nestrămutată, de după carea, corpurile prin căldură se extind iar prin

răceală se contrag, adică devin mai mici, tot asemenea are și sufletul omenesc acea însușire specială proprie, că, pre când bucuria, de care are parte, crește și devine mai deplină în măsura, în care acea bucurie o comunică și o poate împărtăși mai multora dintre rudeniile, prietenii și vecinii, cari se bucură de bucuria lui, pre atunci întristarea și durerea, de carea e cuprins, se alină și se micșorează tot în măsura, în care acea întristare și durere o împărtășește și o poate împărtăși mai multora dintre cei de o soarte cu el, și mai multora dintre aceia, pe cari îi crede chemați și în poziția de a-i veni în ajutor cu sfatul și sprijinul recerut la delăturarea, ori măcar alinarea neajunsurilor și suferințelor lor.

Ținând seamă de acest adevăr, urmează în mod firesc să ținem seamă și de acela, că, pe când împărtășirea bucuriei este o dorință nevinovată, ce se observă și la băieții, cari n'au ajuns la cunoștința binelui și a răului, pe atunci împărtășirea durerii este o trebuință a vieții omenesti, o trebuință comună tuturor pământenilor și astfel și nouă episcopilor, carea noi trebuie să o avem în vedere cu atât mai vârtos, cu cât poziția, ce o cupăm în viața publică, ne dă nu numai dreptul de manifestare a sentimentului individual și astfel a vederilor noastre poprii, ci ne impune datorința de a reprezenta și sentimentul obștei, și astfel datorința de a fi în toată vremea talmăcitorii stării sufletești a turmei noastre cuvântătoare.

Conștiu de adevărul atins, deci și de chemarea și datorința ce-mi impune legătura duhovnicească dintre mine și dintre voi iubiților fii sufletești, am urmat totdeauna sfatul marelui apostol al neamurilor (Rom. 12 v. 15) și precum în toate zilele voastre de bucurie și veselie, m'am bucurat și m'am veselit cu voi, ca bucuria și veselia voastră să fie deplină, tot astfel în zilele de grea cercare, ce au venit peste voi în cursul timpului, am simțit împreună cu voi durerea și suspinul vostru, din care spre a o micșora, mi-am luat și eu la timp partea mea.

Dragostea și îngrijirea mea de voi, ca și a ori cărui părinte interesat de binele și fericirea vremelnică și vecinică a fiilor săi, are de urmare faptul, că naintea ochilor sufletului meu se reoglindează tot mereu stările anarhice, create de revoluția eruptă la sfârșitul anului 1918.

Înainte ochilor sufletului meu se re- produce tot mereu norii de mare fior,

ridicați pe cerul vieții noastre românești de urgia stăpânirii apuse. Se reproduc adecă acei nori, din cari asupra unora dintre voi s'au descărcat cu furie sălbatecă fulgerele și trezneteale cunoscute, a căror urmări le-au simțit în linia primă acei inteligenți clericali și mireni, fruntași conducători ai destinelor neamului nostru românesc, cari pentru a doua oară au fost nevoiți să guste pâinea și vieța amară a internărilor.

Le-au simțit în linia a doua acei protopresbiteri și acei inteligenți clericali și mireni, cari pentru iubirea lor de neam, fiind luați la țintă, au fost nevoiți să-și schimbe portul, să-și părăsească casa și familia, și să se refugieze în întunecul nopții, care cum și pe unde a putut, ca să-și mântuie vieța.

Le-au simțit în acelaș timp toți credincioșii noștri din comunele cu preoți și învățători refugiați, din lipsa cărora a stagnat învățământul, iar bisericile au rămas fără preoți și poporul fără hrană și mângăierea sufletească nu numai în cursul marelui post, ci chiar și în sfântul praznic de pomenire a prealuminății învierii a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, din anul 1919.

Urmările urgiei sistemului apus le-au simțit și le simțesc în măsură mai mare credincioșii din comunele cu biserici profanate, și cu ornatele furate și pângărite, cei cu casele dărâmate, cei despoiați de avutul lor, de hrana recerută și de îmbrăcămintea de toate zilele; dar în măsură și mai mare le-au simțit și le simțesc văduvele și orfanii celor uciși mișelește de glonțul oardelor însetate după avere și sânge românesc.

Urmările situației de atunci, a situației de mare neliniște generală și de totală nesiguranță a averii și a vieții noastre, urmările acelei situații de profundă amărăciune și durere a tuturor celor atinși directe și indirecte de urmările goanei pornite asupra neamului nostru, le-am simțit și eu în măsura, că starea mea sufletească a fost starea sufletească a părintelui lipsit nu numai de mijloacele și puțința de a veni în ajutorul fiilor săi ajunși în mare strâmtoare, ci chiar și de posibilitatea de a-și exprima durerea și compătimirea sa părintească cu cuvântul sau cu scrisoarea.

Că aceasta a fost starea mea sufletească în acea vreme, ve-ți înțelege și din faptul, că oprită fiind prin cenzura de atunci tipărirea Pastoralului pregătite și date la tipar pentru această sfântă praznuire din anul 1919, nici eu n'am putut nici cu cuvântul nici cu scrisul să dau expresiune durerii și compătimirii mele față de voi cei atinși de urgia stăpânirii apuse, ci am fost redus numai la dreptul și datorința, de a ridica ochii inimii mele la Ceriu și a vă implora, precum v'am și implorat dar și mângăiere cerească, rugându-mă cu psalmistul: „*Dumnezeule! milostivește-te spre noi și ne binecuvintează, luminează fața ta preste noi și ne miluește*“¹⁾. „*Doamne deșteaptă puterea Ta, și vino, ca să ne mântuești pre noi*“²⁾.

Cugetându-ne la suferințele de veacuri ale neamului nostru ori chiar și numai la zilele pomenite de grea cercare, și făcând asemănare între starea din trecutul nostru îndepărtat și apropiat și între starea, în carea ne-a aflat sfânta praz-

nuire de astăzi, abia s'ar afla creștin cu frica lui Dumnezeu, care să nu vadă cu ochii și să nu simtă cu inima înseninarea ceriului vieții noastre naționale românești, deci îndreptarea lucrurilor spre bine, și astfel abia s'ar afla om cu judecată sănătoasă, care să nu înțeleagă, că sărbătoarea de astăzi este adevărata sărbătoarea sărbătorilor, deci *ziua, carea făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'ansa*.

Pătrunși de acești adevăr, veniți iubitorilor de praznic să dăm urmărire învățături sfinte noastre biserici ortodoxe române, deci să iertăm toate pentru sfânta înviere, și lăpădând toată grijea cea lumească, să ne bucurăm și să ne veselim Domnului cu atât mai vârtos, cu cât sfânta praznuire de acum își are însemnătatea ei nu numai din punct de vedere creștinesc, deci nu numai din privința întăririi credinței noastre în Dumnezeirea și puterea dumnezeirii Fiului lui Dumnezeu, — care prin patima sa de bună voie și prin prea luminata sa înviere de a treia zi a făcut deplină mântuirea neamului omenesc din robia păcatului strămoșesc, — ci sfânta praznuire de acum a prealuminății învierii își are și însemnătatea ei specială națională românească prin faptul, că astăzi praznuim pentru prima dată pomenirea prealuminății învierii pe pământul României mari, sub sceptrul gloriosului Domnitor Ferdinand I Regele tuturor Românilor.

A fost și este motivată bucuria oricărui individ singurat, când își vede plinită o dorință, după care a așteptat timp mai îndelungat, motivată este deci și bucuria noastră a celor de acum, că ne vedem realizat idealul nutrit de veacuri, vedem adecă înfăptuită unirea națională a întreg neamului nostru românesc.

Precum însă în lume nu este fericire deplină, nici desfătare fără ca să fie împreunată cu grija, astfel nici această bucurie a noastră nu este deplină, ci este micșorată prin faptul, că la tragerea liniei demarcaționale între statele învecinate, o parte însemnată din comunele noastre dela periferii s'a dat parte statului sârbesc, iar altă parte este pe calea da a se da *celul ungar*, prin ce s'au provocat mare nemulțumire în sânul credincioșilor noștri din acelea comune, și aceasta nu numai din motivul, că nu pot corespunde cu autoritatea lor bisericească și nici nu pot străbate prin pânza viitorului ce-i așteaptă, ci și din motivul, că prin aceasta li-se turbură liniștea sufletească chiar acum, în pragul sfântului praznic al învierii.

Recunoaștem îndreptățirea nemulțumirii acestor credincioși cu situația grea, în care au ajuns, dar lipsiți de orice mijloace și de orice puțință de a le veni în ajutor, nu ne rămâne decât să le punem în vedere adevărul scripturii: „*că Dumnezeu este judecător drept și tare și îndelung răbdător*“³⁾ și astfel îi mângăiem cu cuvintele apostolului: *Credincios este Dumnezeu și nu vă va lăsa să vă ispițiți mai mult, decât ce puteți*⁴⁾.

Dar oricare ar fi starea voastră la marele praznic, lăpădați de pe umerii voștri vestmântul întinat de suferințele cunoscute, și aduceți Domnului laudă și mulțumită, „*aduceți Domnului mărire și cinste, aduceți mărire numelui lui*“⁵⁾ pentru toate câte face cu noi după blândețele sale, și praznuțiți cu dragoste creștinească,

acest mare praznic de pomenire al prealuminății învierii Domnului, acest praznic de nădejde al vieții și al învierii noastre creștine.

Când vă îndemn la praznuire creștinească, vă pun totodată în vedere și cuvintele de învățătură a Sf. Scripturi că: „*Creștinătatea cea curată și plăcută lui Dumnezeu și Tatălui aceasta este: a cerceta pe cei săraci și pre văduve în necazurile lor*“⁶⁾ — dar să nu uitați, că nu este destulă numai cercetarea și mângăierea cu vorba, ci și cu tinderea ajutorului recerut, având în vedere porunca scripturii că, *fieștecarele precum a luat dar așa să slugească*⁷⁾ deci în măsura avutului și câștigului să ajutore fiecare văduvele și orfanii fără avere, a celor săngerăți pe câmpul de onoare.

Vă îndemn să vă împliniți cu dragoste aceasta datorință creștinească, ca să dați probe invederate despre iubirea deapropelului voștru și prin aceasta și despre iubirea lui Dumnezeu, având naintea ochilor adevărul mărturisit de mare apostol, că „*celor ce iubesc pre Dumnezeu, toate li-se îndreaptă spre bine*“⁸⁾.

Pentruca omul, pelângă trebuințele sale să poată împlini măcar în parte și datorințele de ajutorare pomenite mai sus, vă pun în vedere cuvintele apostolului neamurilor care așa scrie Efesenilor: „*Să se ostenească fieștecine și să lucre cu mâinile sale, ca să aibă să dea celui lipsit*“⁹⁾.

Și acum, când pentru primadată praznuim aceasta sărbătoare a sărbătorilor pe pământul României-Mari, cuvinesă să ne aducem aminte cu recunoștință și mulțumită de gloriosul domnitor și desrobitor al nostru din cătușile seculare ale oblăduirii streine de limba și credința noastră, deci să intonăm cu toții cu o gură și cu o inimă:

Trăiască Majestatea Sa gloriosul nostru Rege Ferdinand I.!

Trăiască Majestatea Sa Regina noastră Maria!

Trăiască, crească și înflorească augusta casă domnitoare română!

Trăiască viteaza armată română!

Trăiască România Mare!

După toate acestea rugând pre milostivul Dumnezeu, că acestor sfaturi să facă loc în inimile voastre, îi rog totodată cu umilință dar și cu osârdie dintru adâncul sufletului: să auză glasul rugăciunii noastre, și darurile, ce s'au adus și s'a sfințit, să le primească întru jertfelnicul său cel mai presus de ceriuri. Să binecuvinte casele și familiile voastre, pre tinerii și bătrânii voștri cu pace și cu toate darurile trebuincioase vieții trupești și sufletești. Să stingă focul vrășbei, al urei, pizmei și al răzburării dintre oameni și să Vă învrednicească a petrece aceasta sărbătoare acum și la mai mulți ani în liniște și mulțumire sufletească, spre bucuria voastră a tuturor și spre mărirea numelui Tatălui ceresc. Amin!

A r a d, la sfintele sărbători ale învierii Domnului din anul 1920.

Al voștru tuturor
de binevoitoriu
Joan J. Papp m. p.
Episcopul Aradului.

¹⁾ Cântarea a 17 din Stadia III, a canonului. ²⁾ Oda a 9 din canonul praznicului. ³⁾ Evrei 13 v. 14. ⁴⁾ Ps. 65 v. 1. ⁵⁾ Ps. 79 v. 3. ⁶⁾ Ps. 17 v. 13. ⁷⁾ Rom. 8. v. 24. ⁸⁾ Ps. 28 v. 2. ⁹⁾ Iacob I 27. ¹⁰⁾ Petru I c. 4 v. 10. ¹¹⁾ Rom. 8 v. 12. ¹²⁾ Efes. 4 v. 29.

Congresul național bisericesc.

(Urmare) *

1. Congresul național bisericesc susține dreptul bisericii ortodoxe de a înființa și susține școale primare confesionale.

2. Cere dela guvernul statului român să restituie comunelor bisericești ai căror credincioși sunt în majoritate, edificiile tuturor acelor școale primare, pe care guvernul maghiar le-a ridicat în comune românești pe ruinele școalelor confesionale, cu tendințe de maghiarizare; să restituie apoi bisericii așa numitele „școale montane” din Banat, precum și toate școalele grănițerești, pe cari regimul maghiar șovinist le-a prefăcut cu timpul în școale comunale cu limba de propunere maghiară, — fără considerare la caracterul național al locuitorilor din comune.

3. Salarele și celelalte adause ale învățătorilor confesionali sunt întru toate egale cu salarele învățătorilor dela școalele de stat.

4. La acoperirea retribuțiilor învățătorilor statul este rugat să dea bisericii ajutorul cel mai larg.

Biserica, respectiva parohia, ca susținătoare a școlii confesionale, pe lângă cheltuielile materiale ale școlii (zidire, mobilier, rechizite, lemne de foc, curățit, etc.) să contribuie la salariul fundamental al învățătorului în comune, în care de azi înainte să vor înființa școale confesionale cu cel puțin 600 cor. anual, iar în comunele, în care au funcționat și până azi școale primare confesionale, vor contribui și pe viitor cu atâta, cu cât au contribuit până acum.

Aceste sume se repartizează asupra tuturor locuitorilor din comună, cari nu susțin școală cu alt caracter și se încasează prin organele administrative, deodată cu celelalte impozite.

5. Consistorul mitropolitan este invitat a interveni la autoritatea de stat să remedieze nedreptatea pricinuită de guvernele ungurești prin urcarea exagerată a contribuțiilor culturale pentru susținerea școalelor confesionale, și anume să se stabilească un minimal de dare culturală în măsură dreaptă cu puterea de prestațiune a credincioșilor.

6. Într-o comună românească — excepționând orașele, unde ajutorul de la stat este a se da și confesiunii din minoritate — statul nu este dator să ajutoreze decât școala confesională a locuitorilor în majoritate; confesiunea în minoritate are să se conformeze.

7. Biserica își susține dreptul de jurisdicțiune, de conducere și disciplinare asupra învățătorilor confesionali. În același timp biserica recunoaște dreptul de control și inspecțiune a statului. Biserica solicită chiar sprijinul guvernului român la redactarea planului de învățământ în conlucrarea comună, la producerea și procurarea celorlalte mijloace de învățământ.

8. Pentru parohiile mici și sărace se recunoaște crearea tipului: preot-învățător.

9. Întreg personalul didactic confesional să fie primit la fondul de pesiune al statului.

10. Congresul național aprobă pașii făcuți de către consistorul mitropolitan în ce privește dreptul de a compune și fixa planul de învățământ pentru studiul Religiei, și în ce privește calea de corespondență între organele statului și ale bisericii.

11. Congresul național-bisericesc invită pe Consistorul mitropolitan, ca să intervină la autoritățile competente de stat, ca să fixeze un acord, în baza căruia liceele românești din localitățile, unde există mitropolit, episcop, teologie și școală normală ortodoxă, dacă locuitorii români ai județului respectiv sunt în majoritate ortodoxi să se prefacă în licee române ortodoxe.

12. Consistorul mitropolitan să intervină la autoritățile competente, ca școala reală și comercială din Brașov să fie prefăcută în școale românești confesionale ortodoxe și să fie asigurate în existența lor.

Același raportor referă asupra raportului Consistorului mitropolitan în chestia reformei școlii normale. La propunerea comisiei Congresul decide:

1. Aprobă și își însușește reforma școlii normale în sensul dispozițiilor cuprinse în ordinul Nr. 12093/1919 al Resortului cultelor și instrucțiunii publice.

(Va urma.)

INFORMAȚIUNI.

Regina Maria va scrie o carte despre războiu. „Messagero” publică o convorbire, pe care a avut-o corespondentul său din București cu M. Sa regina Maria. Regina a asigurat pe corespondentul italian că cel mai mare orgoliu al ei este, ca femeie, că a putut să-și consacre toată puterea pentru a ușura relele războiului, ca suverană; că a putut să îngrijească pe răniții și prizonierii italieni. Regina a exprimat simpatia ei pentru Italia, pe care dorește s-o revadă. Corespondentul amintește de opera literară a reginei Maria și anunță că regina se pregătește să scrie o carte despre războiu, care va fi tradusă și în italienește.

Decretul de dizolvare al Parlamentului. „Monitorul Oficial” publică decretul de dizolvare a Corpurilor Legiuitoare, decret pe care-l reproducem în cele ce urmează:

Art. I. Adunările Legiuitoare sunt și rămân dizolvate. Art. I. Corpul alegătorilor pentru Adunarea deputaților și pentru Senat în vechiul regat, Basarabia, Bucovina, Transilvania, Banat, Crișana, Satmar și Maramureș se convoacă de Noi, pentru a proceda la noul alegeri, după cum urmează: Pentru Adunarea deputaților în zilele de 25, 26 și 27 Mai 1920. Pentru Senat în zilele de 30 și 31 Mai 1920. Pentru Universitățile din București, Cernăuți, Cluj și Iași în ziua de 1 Iunie 1920. Art. III. Noulle Adunări legiuitoare sunt convocate în București, în ziua de 10 Iunie 1920. Art. IV. Președintele consiliului Nostru de miniștri este însărcinat cu executarea acestui decret. Dat în București, la 26 Martie 1920. Ferdinand. Președintele consiliului de miniștri, Gen. Alexandru Averescu.

Guvernul și legea agrară. Ministerul de interne a trimis prefecturilor de județ următoarea circulară: „În ședința Camerii dela 25 Martie a. c., d. general Averescu, președintele consiliului de miniștri a declarat că împroprietărirea țăranilor este o chestiune definitiv hotărâtă. Nu există în țară partid politic sau om politic care să fie împotriva împroprietării, cine spune altfel înșală pe cei lesne crezători pentru scopuri ascunse dăunătoare țării. D. general Averescu a mai declarat sus și tare că guvernul va începe cât mai curând înfăptuirea împroprietării nu numai pe hârtie ci pe teren chiar. Țăranii să fie încrezători în cuvintele celui care cu iubire a stat în mijlocul lor și la bine și la rău în fața vrășmașului. Țăranii trebuie să fie cu atât mai încrezători în această declarațiune cu cât ea este isvorâtă din fagăduiala făcută de însaș Maiestatea Sa regele pe frontul armatei comandate de d. general Averescu.

Biserica Sfânta Sofia din Constantinopol pe care Vaticanul vrea să o ia în stăpânire după intervenția Sfântului Sinod din Grecia are să rămâie Bisericii grecești,

Hirotonire. P. S. Sa părintele nostru episcop Ioan a binevoit a hirotoni — Duminecă, în 15/28 Martie, — întru presbiter pe candidatul Teodor Mornăilă ales de paroh în comuna Șimand, tractul Chișineului.

Criza de transporturi în Austria a încetat. — Cu începerea lui 25 Martie a fost reluat întregul trafic de mărfuri și călătoriile pasagerilor pe căile ferate austriace, sosind o foarte mare cantitate de cărbuni din Statele Unite, din Cehoslovacia și din Italia.

Nouii măceluri în Turcia. — Patriarhul armean din Constantinopol a telegrafiat consiliului suprem, arătând că 200,000 de creștini ce se refugiase în munți după măcelul dela Kilikia, au fost descoperiți de bandele turcești, care au măcelărit o mare parte din ei. Față de gravitatea acestei afirmațiuni, consiliul suprem a cerut referințe urgente înalților comisari aliați din Constantinopol, pentru a se hotărî măsurile ce trebuiesc luate contra Turciei.

Isgonirea Turcilor din Europa. Sf. sinod al bisericii grecești a rugat printr-o telegramă pe episcopul englez de Kenterber să continue lupta întreprinsă pentru isgonirea Turcilor din Europa. O telegramă identică a fost trimisă și episcopului din New-York.

Ucigașii țarului condamnați. Curtea cu jurați a condamnat la moarte pe comisarul Inculof, care a semnat condamnarea la moartea țarului și pe alți 4 revoluționari și 9 gardiști roșii, cari au executat sentința.

433/1920.

Circulară

cătră toate oficiile protopresbiterale și parohiale de sub jurisdicțiunea Consistorului ort. român din Arad.

În chestiunea învățătorilor penzionați, cari doresc să se reactiveze, aducem la cunoștință spre orientare obștească următoarele dispozițiuni, pe cari le-a luat sub Nrul 20.797/1919 sect. VI. Resortul Cultelor și Instrucțiunii publice dela Consiliul Dirigent Român din Cluj, și anume:

„Acei învățători penzionați, cari își cer reactivarea, trebuie să dovedească cu act medical starea lor trupeză și sufletească.

„Reactivarea se face cu titlul de învățător suplinitor pe timp de un an. În acest timp organele mele subalterne (ale On. Consiliu Dir. Român) se vor convinge despre capacitatea și vrednicia lor, și numai în baza acestor rapoarte despre ei se vor definitiva. Regularea penziunii, respective socotirea noilor ani de serviciu activ la cei vechi numai după aceasta se va face.

„Până la reactivarea definitivă, învățătorii penzionați reactivați vor primi salariul învățătorilor suplinitori”.

În temeiul acestor dispozițiuni, nu mai sunt de a se ținea prelegeri cu atari învățători, cari n'au dovada de capacitate și vrednicie, cerută de On. C. D. R.; iar dacă s'ar fi făcut asemenea alegeri, actele electorale să ni se trimită numai atunci, când cei aleși vor fi prezentat asemenea dovezi.

Arad, șed. cons. 9/22 martie, 1920.

Joan J. Bapp,
episcop.

Concurse.

Pentru îndeplinirea postului de capelan temporal cu dreptul de succesiune, pe lângă parohul Iustin Dascal din Micălața, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima publicare în organul oficios „Biserica și Școala”.

Alesul va beneficia: a) Jumătate din toate venitele parohiale, afară de întregire de stat. b) Va suporta toate dările după venitele ce le are. c) Va catehiza în școalele parohiei fără altă remunerație.

Doritorii de a reflecta la acest post, recusele adresat comitetului parohial din Micălața, ajustate cu documentele de calificățiune pentru parohii de clasa primă, conform concluzului sinodului eparhial Nr. 84/1910, și cu atestat despre eventualul serviciu prestat pe teren bisericesc ori școlar, au să le înainteze oficiului protopopesc din Arad în termenul concursual, în care restimp pe lângă încunoștințarea prealabilă a protopresbiterului și dovedirea că întrunesc toate condițiile concursului, vor avea să se prezinte în sf. biserică din loc, spre a-și arăta desteritatea în cele rituale și oratorice.

Între-cât reflectanții vor fi din altă dieceză, vor avea să dovedească, că au consimțământul Consistorului, respective al Episcopului diecezan.

Comitetul parohial.

În conțelegere cu: Traian Vaflan m. p., protopresbiter.

— □ — 2—3

Pentru deplinirea parohiei vacante de clasa doua din Tornea se publică concurs cu termen de 30 zile computat dela prima publicare în organul oficios „Biserica și Școala”.

Alesul va beneficia de: a) sesiunea parohială, constătătoare din 24 1200/1600 jughere catastrale; b) birul legal în naturalii; c) ștolele legale; d) eventuala întregire dela stat.

Alesul va suporta toate contribuțiile după venitele parohiale.

Va catehiza în școala parohială fără altă remunerație. Doritorii de a reflecta la acest post, recusele lor adresate comitetului parohial din Tornea, ajustate cu documentele de calificățiune de parohii de clasa a doua, conform concluzului sinodului eparhial 84/1910, au să le înainteze P. On. oficiu protopopesc din Arad în termenul concursual, în care restimp, pe lângă încunoștințarea prealabilă a protopresbiterului tractual și dovedirea că întrunesc toate condițiile concursului, vor avea să se prezinte în sf. biserică din loc, spre a-și arăta desteritatea în rituale și oratorice. Întrucât reflectanții vor fi din altă dieceză, vor avea să dovedească că au

